

[Miljøministeren]

deponering udgør $\frac{1}{4}$ af affaldsbortskaffelsen, forbrændingen halvdelen heraf. Det skal være sagt med det samme, at regeringen går ind for, at så meget som muligt skal genanvendes. Det må være den rigtige løsning, og forbrænding er i det lange løb ikke den mest ideelle form for bortskaffelse af affaldet. Vi ved selvfølgelig også alle sammen, at vi ikke kommer ned til nul med hensyn til forbrænding, alene på grund af affaldets natur, men vi skal så langt ned som overhovedet muligt.

Derfor synes jeg også, det er fint, at de første 4-årige amtskommunale affaldsreddegørelser giver udtryk for, at vi skal acceptere, at lossepladser på det lavest mulige niveau er det rigtige. Men jeg har også understreget, at det er vigtigt, at vi gør os klart, at uanset hvor stor vores indsats er med hensyn til genanvendelse, vil vi få brug for deponering i fremtiden, og derfor vil det være en uforsvarlig politik at gå ud og sige, at vi ikke skal planlægge lossepladser og deres beliggenhed. Vi skal kunne deponere det affald, vi ikke kan genanvende eller forbrænde. Det vil jeg meget gerne understrege, for vi må ikke sige til kommunerne, at det er miljømæssigt forsvarligt, hvis man lader være med at planlægge lossepladser i et forsøg på at undgå at se problemerne i øjnene. En virkelig ansvarlig kommunalbestyrelse håndterer selvfølgelig de totale mængder af affald på de måder, der kan lade sig gøre: genanvendelse, forbrænding og deponering, og der skal være planlagt ganske langt ud i fremtiden for alle dele.

Spørgsmålet er så, som det ligger i forespørgslen, hvordan vi kan sikre en øget genanvendelse. Strategien er for så vidt ganske enkel: Vi skal sætte ind dér, hvor der er mest brug for det. Men når det er sagt, bliver svaret temmelig kompliceret. Det, der virkelig skal sættes ind over for, er husholdningsaffaldet og bygnings- og erhvervsaffaldet, fordi det i dag tegner sig for $\frac{2}{3}$ af det samlede affaldsproblem. Der har også tidligere været en række affaldsproblemer i forbindelse med vores energiforbrug, men med den indsats, der er gjort i de forløbne år, er vi kommet ganske langt, når det drejer sig om nedbringelse af restprodukterne fra energisektoren, og derfor er det i dag ikke et primært indsatsområde. Det er i øvrigt også et område, der er lettere at håndtere, både praktisk og organisatorisk, end de andre, jeg har nævnt, fordi det er koncentreret om færre og større enheder.

Hovedvægten er også lagt på de tre områder, nemlig husholdnings-, bygnings- og erhvervsaffald, i forbindelse med det aktstykke, jeg tidligere har nævnt, og som i øvrigt taler for sig selv.

Ellers mener jeg, at det i de kommende år drejer sig om at finde ud af, hvordan vi mest hensigtsmæssigt kan få et samspil mellem den overordnede samfundsmæssige indsats og det, den enkelte skal gøre. Hvis det samspil ikke lykkes, tror jeg ikke, det kan lykkes os at få håndteret affaldsproblemerne. I første omgang skal man i nogle sammenhænge komme med obligatoriske ordninger, men ellers primært koncentrere sig om frivillige aftaler, demonstrations- og projektstøtte, information og motivation, så vi i de kommende år kan få et tilstrækkeligt grundlag for, hvordan vi mere permanent kan tilrettelægge indsatsen. Jeg tror, vi gør klogt i at konstatere, at vi på nuværende tidspunkt er i en situation, hvor vi ikke kender den endelige måde at håndtere det her på.

I forbindelse med de frivillige aftaler, der hidtil er indgået, kan man sige, at de i de allerfleste tilfælde har været domineret af, hvad man kan gøre, og i mindre omfang af, hvad man skal gøre. Det er også min holdning, at vi skal forsøge at arbejde videre med den linje i fremtiden, fordi der er så stor forskel på, hvordan man håndterer affaldet i den lille landsby og i hovedstaden, også når vi taler om genanvendelse, og derfor er der i meget høj grad brug for fleksibilitet. Det er jo klart, at behandling og kompostering af husholdningsaffald må foregå på væsensforskellige måder i en lejlighed og i et parcelhus, hvor man f.eks. har mulighed for at udnytte det i haven.

Hvis vi kigger på de tre indsamlingsbekendtgørelser om papir og pap, glas og madaffald fra december 1986, vedrører de obligatoriske indsamlingsbestemmelser, det, vi kunne kalde »skal'erne« i denne sammenhæng, kun en meget lille del, nemlig 5 pct., af det samlede affald på de pågældende områder, men det betyder naturligvis ikke, at kommunerne skal lade de resterende 95 pct. ligge. De skal i høj grad tage fat på dem og skaffe sig nogle erfaringer på de områder, så vi kan finde ud af, hvordan vi skal komme videre. Eftersom »skal'erne« i de tre bekendtgørelser træder i kraft den 1. januar 1990 og kun er en lille del af den samlede affaldsmængde, er det det område, vi har været